

Скараха се веднаждь рацѣтѣ, краката и сѣкитѣ дрѣги челоѣчески стáвы съ чрѣвото и дѣмаха, чи тѣи са трѣдатъ да го хранатъ, а то сѣднѣ та нãдѣ на готово, то ѣмъ са пресмѣ за безѣмieto и ѣмъ рече: чи катò зѣмни храната не ѣ держи, ами пакъ тѣмъ ѣ раждава. Тѣи не го послѣшаха, ами мѣ рекоха да работи та да са храни и да не го ѣ грижа за тѣхъ. Тѣи подѣрз мálко дни, рацѣтѣ катò не мѣ дадоха нищо, начѣнаха да дѣнемошáватъ тогáзи са свѣстѣха и са молаха на чрѣвото да прѣемни храна та да не са загдѣатъ, нò вѣше са премѣнало врѣматò, защò нитѣ тѣи можаха да мѣ дадатъ, и тѣи дѣмрãха сѣкитѣ съ чрѣвото на ѣднò, защòто не го храниха.

VI

Различны Історіи.

Молчалива молба.

На ѣднò момчѣ вѣха мѣ зарачáли да не ѣщи нищо на трапѣзата. Вдѣнъ пãть го забора̀виха и не мѣ дадоха ѿ ѣднò нãстїѣ, а̀то по-